

KLEINE ALICE CHOPRA

Huis van de familie Chopra, Gangtok, Sikkim, India

‘Tarki, Tarki, Tarki...’

Wolken drijven over de Himalaya, het zonlicht wordt weerkaatst door de besneeuwde hellingen. De Kanchenjunga, de op twee na hoogste berg ter wereld, kijkt uit over de stad. De inwoners wijden zich aan hun dagelijkse bezigheden: werken, winkelen, eten, drinken, lesgeven, leren, schateren, glimlachen. Honderdduizend in vrede levende, onwetende inwoners.

De kleine Alice stapt door haar achtertuin, grassprietjes kietelen aan haar tenen, vanuit de vallei stijgt de geur op van een bosbrand. Ze houdt haar knuistjes op haar heupen, haar ellebogen naar buiten als vleugels. Ze buigt haar knietjes, steekt haar hoofd naar voren. Ze beweegt met haar ellebogen, naar binnen, naar buiten, naar binnen, naar buiten, kakelt en krast als een pauw. Ze roept ‘Tarki, Tarki, Tarki’, want zo noemen ze de oude pauw die nu al 13 jaar bij het gezin woont. Tarki loert naar het meisje, draait een halve slag, zet zijn glanzende veren op en kakelt terug. Hij spreidt zijn staart uit en Alice danst opgetogen in het rond. Ze rent op Tarki af. Hij gaat ervandoor, Alice hobbelt hem achterna.

In de verte steekt de Kanchenjunga scherp af en achter de bevroren hellingen ligt, verborgen, de Vallei van het Eeuwige Leven. Alice weet niet van het bestaan van deze vallei, Shari kent ’m op haar duimpje.

Alice loopt achter Tarki aan naar een rododendron. Ze is minder dan een meter bij de glanzende vogel vandaan als hij zijn kop buigt, met zijn ogen knippert en krast naar iets wat op de grond ligt, onder de struik. De vogel duikt tussen de bladeren. Alice komt dichterbij.

‘Wat is dat, Tarki?’

De vogel pikt in de aarde.

‘Wat is het?’

De vogel bevriest, als een standbeeld, zijn kop laag maar uitgestrekt, hij tuurt met een wijd opengesperd oog naar de grond. Alice buigt zich voorover. Er ligt daar iets. Iets kleins, rond en donker.

Dan maakt de vogel een afgrijselijk geluid – *krieeeeaaaaaak* – en stuift richting het huis.

Alice schrikt, maar ze gaat hem niet achterna. Ze steekt haar handjes uit, schuift de wasachtige bladeren opzij en dringt het struikgewas binnen. Ze gaat op haar knieën zitten, legt haar handjes op de grond en vindt het.

Een donker knikkertje, half ingegraven. Volkomen rond. Er zijn vreemde tekens in gegraveerd. Ze raakt het bolletje aan en het voelt koud, koud als de eindeloze ruimte. Ze wroet eromheen met haar vingers, graaft het uit. Ze pakt het op, bekijkt het van alle kanten, frons haar wenkbrauwen. Het doet pijn, zo koud is het. Het zonlicht verandert, het is helderder dan ooit. Binnen een paar seconden is alles wit en de grond begint te schudden. Er klinkt een enorme knal over de heuvels en langs de bergen; de bomen, de grassprietten, de kiezels in het water schudden heen en weer. Het geluid vult alles.

Alice wil wegrekken, maar het lukt niet. Het voelt alsof het knikkertje haar heeft vastgevroren aan de grond. Door het licht, door het helse lawaai heen, ziet ze een wezen. Het zweeft op haar af. Een vrouw misschien. Jong. Dun.

Het wezen komt dichterbij. Het heeft een lichtgroene huid, ingevallen ogen, opgekrulde lippen. Een doods lichaam. Alice laat de knikker vallen maar er verandert niets, het wezen komt zo dichtbij dat Alice zijn adem kan ruiken, verrot, stinkend naar schroeiend rubber en zwavel. De lucht wordt heet en het wezen steekt een hand uit naar Alice. Zij wil gillen om haar mama die haar kan redden, om hulp, maar er komt geen geluid, geen geluid.

Ze spert haar ogen wijd open en nu gilt ze wel. Ze is wakker. Ze baadt in het zweet, een meisje van twee, en daar is haar mama, die haar vastpakt, haar wiegt en zegt: ‘Alles is goed, *meri jaan*, het is goed. Het was de droom maar. Het was gewoon weer die droom.’

De droom die Alice steeds maar heeft, elke nacht weer, sinds de Aard-sleutel is gevonden.

Alice huilt en Shari neemt haar in haar armen en tilt haar van haar bed. ‘Niets aan de hand, schatje. Niemand zal jou kwaad doen. Ik zal ervoor zorgen dat niemand jou ooit kwaad doet.’ En al zegt ze dat telkens wanneer Alice de droom heeft, Shari weet niet of het echt waar is. ‘Niemand, schatje. Nu niet, nooit.’

SARAH ALOPAY EN JAGO TLALOC

Crowne Plaza Hotel, suite 438, Kensington, Londen

‘Hoe kom je daaraan?’ vraagt Sarah, en ze gaat met haar vinger langs het litteken in Jago’s gezicht.

‘Training,’ zegt Jago terwijl hij haar onderzoekend bekijkt om te zien of hij weer echt contact met haar krijgt.

Het is nu vier dagen geleden dat Sarah de Aardsleutel bij Stonehenge heeft bemachtigd. Vier dagen geleden dat Chiyoko is gestorven. Vier dagen geleden dat Sarah An Liu in zijn hoofd heeft geschoten. Vier dagen geleden dat het ding onder het oude, stenen monument tot leven kwam en zich openbaarde.

Het is vier dagen geleden dat zij, Sarah, Christopher Vanderkamp vermoordde. De trekker overhaalde en een kogel door zijn hoofd schoot.

Ze heeft zijn naam daarna niet meer kunnen uitspreken. Dat gaat ze niet eens proberen ook. En hoe vaak ze Jago ook kust, haar benen om hem heen slaat, doucht, huilt, de Aardsleutel vasthoudt of de boodschap afspeelt die kepler 22b op televisie uitzond, bij alles wat ze doet ziet Sarah voortdurend Christophers gezicht voor zich. Zijn blonde haar, de vonk in zijn prachtige groene ogen. De vonk die zij doofde toen zij hem vermoordde.

Sarah heeft sinds Stonehenge maar 27 woorden gezegd, inclusief deze laatste. Jago maakt zich zorgen om haar. Tegelijkertijd geeft haar vraag hem weer hoop.

‘Hoe precies, Feo?’ vraagt Sarah. Ze hoopt op een lang verhaal. Ze hoopt dat ze er al haar aandacht op kan richten, dat Jago’s woorden haar evenveel afleiding bieden als zijn lichaam.

Ze wil vooral niet denken aan wat er is gebeurd, aan de kogel die zij door Christophers hoofd joeg.

Jago begint. ‘Het was mijn derde echte messengevecht. Ik was twaalf, een stoer joch. De eerste twee gevechten had ik makkelijk gewonnen. Eerst tegen een ex-Speler van vijftentwintig die zich verstpapte, daarna tegen een van *papi’s* veelbelovende hulpjes, een negentienjarige reus die we Ladrillo noemden.’

Sarah wrijft over de ruwe rand van het litteken, daar waar het wegduikt onder zijn kaaklijn. ‘Ladrillo.’ Ze spreekt het langzaam uit, geniet van de klank.

‘Wat betekent dat?’

“‘Baksteen’”. En dat was hij ook. Zwaar, hard en dom. Ik maakte één schijnbeweging en hij kwam in actie. Tegen de tijd dat hij klaar was voor z’n volgende beweging was het gevecht voorbij.’

Sarah giechelt onwillekeurig. Haar eerste giecheltje sinds Stonehenge, haar eerste glimlach. Jago gaat verder. ‘Mijn derde gevecht was tegen een jongen die iets ouder was dan ik, maar wel kleiner. Ik had hem nog nooit eerder gezien Hij kwam uit Rio. Hij was geen Peruaan. En ook geen Olmeek.’

Jago weet dat het Sarah goedgevoelt als hij over zichzelf praat, nu. Zolang ze maar niet denkt aan wat ze heeft gedaan: haar vriendje doodgeschoten, de Aardsleutel gepakt en het Moment ontketend, waarmee ze het lot van miljarden mensen heeft bezegeld. Spelen, vechten, rennen, schieten... dat zou waarschijnlijk nog beter voor haar zijn, maar dat is voor later.

‘Hij kwam uit de favela, mager, met spieren als kabels rond zijn botten. En hij was bliksemsnel. Het enige wat hij zei was “Hoi” en “Volgende keer beter”. Maar hij was slim. Een wonderkind als het ging om messen en vechten. Hij had wel dingen geleerd, maar het meeste wist hij al bij zijn geboorte.’

‘Alsof je het over jezelf hebt.’

‘Hij leek ook echt op mij.’ Jago glimlacht. ‘Het was alsof ik tegen mijn spiegelbeeld vocht. Ik stak naar hem en hij stak naar mij. Ik haalde uit, hij haalde uit. Zo reageerde hij, door in de tegenaanval te gaan. Hij leek in niets op anderen met wie ik had getraind – ex-Spelers, papi, niemand. Het had wel iets van een gevecht tegen een dier. Snel, een feilloos instinct, zonder veel denkwerk. Dieren vallen gewoon aan. Heb jij ooit tegenover een dier gestaan?’

‘Ja. Wolven. Dat waren de ergste.’

‘Eén wolf, of...’

‘Wolven. Meervoud.’

‘Zonder vuurwapens?’

‘Zonder vuurwapens.’

‘Ik heb wel honden gehad. Geen wolven. Een keer een poema.’

‘Ik wou dat ik kon zeggen dat ik onder de indruk was, Feo, maar dat is niet zo.’

‘Ik heb je toch al in bed gehad, Alopay.’ Jago maakt een flauw grapje. ‘Ik hoef geen indruk meer op je te maken.’

Ze glimlacht opnieuw en stompt hem onder het laken. Nog een teken dat ze misschien weer tot zichzelf komt.

‘Hoe dan ook, ik kon hem niet raken. De afspraak was: bij bloed is het gevecht voorbij. Als je rood ziet, stop je. Simpel.’

‘Maar dat litteken, die snee was diep.’

‘Si. Ik was dom en liep er regelrecht in. Om eerlijk te zijn had ik geluk. Als hij me niet in mijn gezicht had geraakt – ik was bijna mijn oog kwijt, weet je – dan had hij me waarschijnlijk vermoord.’

Sarah knikt. ‘Dus... bloed, rood, stop. Hij zegt “Volgende keer beter”, gaat weg en dat is alles?’

‘Ik moest gehecht worden, maar dat was alles, ja. En natuurlijk zonder verdoving, het was tenslotte een training.’

‘Ha, verdoving. Waar hebben we het over?’

Nu glimlacht Jago breed. ‘Precies. Fucking Endgame.’

‘Fucking Endgame, ja,’ zegt Sarah, en haar gezicht verraadt geen emotie. Ze gaat op haar rug liggen en staart naar het plafond. ‘Heb je nog revanche genomen?’

Jago zegt een paar tellen niets. ‘Si,’ antwoordt hij dan traag. ‘Krap een jaar later. Maar twee dagen voor mijn verjaardag, vlak voor ik in aanmerking kwam.’

‘En?’

‘Hij was zelfs nog sneller. Maar ik had een hoop geleerd en ik was ook sneller.’

‘Dus nu raakte jij hem eerst?’

‘Nee. We hadden messen, maar na een paar minuten stompte ik hem tegen zijn keel en knakte zijn luchtpijp. Toen hij onderuitging, stapte ik op zijn hals. Er vloeide geen druppel bloed. En ik zie zijn ogen nog voor me. Onbegrip, verwarring, als bij een dier dat je hebt geschoten. Het begrijpt niet wat je hebt gedaan. Het ging in tegen de natuur van deze favelajongen, de beste messenvechter die ik ooit heb gezien. Hij begreep niet dat zijn regels op mij niet van toepassing waren.’

Sarah zegt niets. Ze gaat op haar zij liggen, met haar rug naar Jago. Ik lig in bed met een moordenaar, denkt ze.

En meteen daarna: maar ik ben zelf ook een moordenaar.

‘Het spijt me, Sarah. Ik wilde niet...’

‘Ik heb het nu eenmaal gedaan.’ Ze haalt diep adem. ‘Zijn regels wa-

ren op mij ook niet van toepassing. Het was mijn keus. Ik heb hem vermoord. Ik heb... Christopher vermoord.'

Zo. Ze heeft het gezegd. Haar lichaam begint te beven, alsof er een schakelaar is omgezet. Ze trekt haar knieën op naar haar borst, beeft en huilt. Jago streelt haar naakte rug, maar hij weet dat het een schrale troost is, als het al een troost is.

Jago heeft nooit veel gehad met Christopher, maar hij weet dat Sarah van hem hield. Ze hield van hem en vermoordde hem. Jago weet niet of hij had kunnen doen wat zij heeft gedaan. Zou hij zijn beste vriend van thuis kunnen doodschieten? Zou hij José, Tiempo of Chango kunnen vermoorden? Zou hij zijn vader of, erger nog, zijn moeder een kogel door het lijf kunnen jagen? Dat weet hij nog niet zo zeker.

'Je moest het doen, Sarah,' zegt Jago met zachte stem. Hij heeft het 17 keer gezegd sinds ze in het hotel hebben ingecheckt, meestal zonder aanleiding, gewoon om de leegte te vullen.

Steeds klonk het hol. Misschien deze keer nog wel het allerholst.

'Hij zei dat je het moest doen. Hij begreep op dat moment dat Endgame zijn einde zou betekenen en hij wist dat hij zou sterven omwille van jou. Hij hielp je, Sarah, hij offerde zichzelf op voor jouw lijn. Je had zijn zegen. Als jij had gedaan wat An wilde, zou Chiyoko de Aardsleutel hebben gekregen. Dan zou zij op weg zijn naar de overwin...'

'OKÉ!' Sarah schreeuwt het uit. Ze weet niet wat erger is, dat ze de jongen heeft vermoord van wie ze hield of dat ze de Aardsleutel heeft gepakt toen die uit Stonehenge tevoorschijn kwam. 'Chiyoko had niet mogen sterven,' fluistert ze. 'Niet zo. Daar was ze een te goede en te sterke Speler voor. En ik... ik had hem niet mogen doodschieten.' Ze haalt diep adem. 'Jago... iedereen – iédeeren – zal door mijn schuld sterven.'

Sarah rolt zich op tot een nog strakker balletje. Jago hobbelt met zijn vingers over haar ruggengraat.

'Je wist het niet,' zegt Jago. 'We wisten het geen van allen. Je deed gewoon wat kepler 22b zei. Je Speelde alleen maar.'

'Ja, ik Speelde,' zegt ze sarcastisch. 'Ik denk dat Aisling misschien wist... jesus. Waarom kon zij niet een beetje beter schieten? Waarom heeft ze ons vliegtuig niet neergehaald toen ze de kans had?'

Jago heeft zich hetzelfde over Aisling afgevraagd – niet wat betreft het neerhalen van de Bush Hawk maar wel wat betreft haar boodschap. 'Als ze ons had neergeschoten, was Christopher nog steeds dood geweest,' brengt Jago haar in herinnering. 'En jij en ik ook.'

‘Nou, ja...’ zegt Sarah, alsof dat beter was geweest dan wat er allemaal is gebeurd sinds ze uit Italië zijn vertrokken.

‘Je Speelde alleen maar,’ zegt hij nog eens.

Ze zeggen een paar minuten lang niets. Sarah begint weer te huilen, Jago blijft haar rug liefkozen. Het is één uur in de morgen, buiten miezert het, geluiden van auto’s en vrachtwagens klinken op de natte straat beneden. Af en toe een vliegtuig op weg naar Heathrow. Een hoorn in de verte, als van een schip. Een politiesirene. Het vage geluid van een dronken lachende vrouw.

‘Fuck kepler 22b, fuck Endgame,’ zegt Sarah in de stilte.

Ze houdt op met huilen. Jago laat zijn hand op de lakens vallen. Sarahs ademhaling wordt dieper en langzamer. Na een paar minuten slaapt ze.

Jago stapt uit bed. Hij gaat onder de douche staan en laat het water over zich heen stromen. Hij denkt aan de ogen van de messenvechter, hoe die eruitzagen toen het leven eruit wegtrok. Aan hoe hij zich voelde terwijl hij stond toe te kijken en wist dat hij degene was die een einde aan dat leven had gemaakt. Hij stapt onder de douche vandaan, droogt zich af, kleedt zich stilletjes aan, glipt de hotelkamer uit en doet de deur zachtjes achter zich dicht. Sarah beweegt zich niet.

‘*Hola*, Sheila,’ zegt Jago tegen de receptioniste in de lobby.

Jago heeft alle namen van de medewerkers van het hotel en het restaurant uit zijn hoofd geleerd. Naast Sheila heb je nog Pradeet, Irina, Paul, Dmitri, Carol, Charles, Dimple en 17 anderen.

Ze zullen er allemaal aan gaan.

Vanwege Sarah. Vanwege hem. Vanwege Chiyoko, An en alle Spelers. Vanwege Endgame.

Hij loopt naar buiten, Cromwell Road op, en trekt zijn capuchon over zijn hoofd. Cromwell, denkt Jago. De gehate puriteinse landvoogd van het Engelse Gemenebest, de schrik van de tussenregering. Een man, zo smadelijk veracht dat koning Karel de Tweede zijn lichaam liet opgraven om het nog eens te doden. Het lichaam werd onthoofd en het hoofd werd op een paal buiten Westminster Hall gespietst, waar het jarenlang geslagen, bespuugd en vervloekt werd, tot er alleen een schedel van over was. Dat hoofd stond weg te rotten op een paar kilometer vanwaar Jago in deze nacht loopt. In deze straat, die naar de overweldiger is genoemd.

Dat is waarvoor ze vechten. Om monsters als Cromwell en libertijnse koningen als Karel de Tweede, om haat, macht en politiek levend te houden.

Hij begint zich af te vragen of dat het allemaal wel waard is.

Maar hij kan het zich niet afvragen. Mag niet. *'Jugadores no se preguntan,'* zou papi zeggen als hij Jago's gedachten kon horen. *'Jugadores juegan.'*

Si.

Jugadores juegan.

Jago steekt zijn handen in zijn zakken en loopt naar Gloucester Road. Een man, 15 centimeter langer en 20 kilo zwaarder, komt de hoek om zeilen en beukt tegen Jago's schouder. Jago maakt een halve draai, houdt zijn handen in zijn zakken, kijkt nauwelijks op of om.

'*Oi, kijk uit!*' zegt de man. Hij ruikt naar bier en boosheid. Hij heeft een slechte nacht en zoekt ruzie.

'*Sorry mate,*' zegt Jago terug, het Zuid-Londense accent imiterend, en hij loopt door.

'Neem je me in de maling?' vraagt de man. 'Mot je matten?'

Zonder waarschuwing zwaait de man een vuist als een moker naar Jago's gezicht. Jago ontwijkt hem, de vuist gaat vlak langs zijn neus. De man haalt opnieuw uit, maar Jago doet een stap opzij.

'Snel eikeltje,' brabbelt de man. 'Haal je handen uit je zakken, gast. Doe eens wat.'

Jago glimlacht, laat zijn met diamantjes ingelegde tanden zien. 'Nergens voor nodig.'

De man doet een stap naar voren, Jago danst naar hem toe en laat zijn hiel neerkomen op de voet van de man. De man schreeuwt het uit en probeert Jago vast te grijpen, maar Jago schopt hem in zijn buik. De man slaat dubbel. Jago heeft zijn handen nog steeds in zijn zakken. Hij draait zich om en loopt weg naar de Burger King, verderop in de straat, om een paar bacon-cheeseburgers te kopen. Spelers moeten eten. Zelfs als er een beweert wel klaar te zijn met Spelen. Jago hoort dat de man snel iets uit zijn zak haalt. Zonder om te kijken zegt hij: 'Pas maar op met dat mes.'

De man staat stokstijf. 'Hoe weet je dat ik een mes heb?'

'Dat hoorde ik. Rook ik.'

'Kul,' fluistert de man, en hij stort zich naar voren.

Jago neemt nog steeds de moeite niet zijn handen uit zijn zakken te halen. Het zilveren metaal flitst in het lantaarnlicht. Jago tilt een been op, schopt recht naar achteren en raakt de man in zijn ribbenkast. Het mes schiet langs Jago heen als hij zich vooroverbuigt, zijn voet optilt en de man tegen zijn kin schopt. Dan trapt hij de hand met het mes naar

beneden. De pols van de man klapt tegen de grond, met Jago's voet erbovenop. De man laat het mes los. Jago schopt het weg met de punt van zijn schoen. Het vliegt over de stoepwand en klettert in een put. De man kreunt. Dat magere eikeltje heeft hem verslagen zonder zelfs maar zijn handen uit zijn zakken te halen.

Jago glimlacht, draait zich om en steekt de straat over.

Burger King.

Si.

Jugadores juegan.

Maar ze moeten ook eten.